

Kaf dech fräi!

Ech war ënnerwee an der Groussgaass, wéi et op eemol lass goug. Weess net méi wéi, awer op eemol eng droleg Well iwwer d'Leit, déi ech och lo net sou genee ka beschreiwen, eng Zort séiss Lëftchen, en Hauch vu parfuméierte Wënsch, duuss, awer iergendwéi och rabiat, wéi wa ganz op eemol d'Sonn méi waarm gi wier oder iergendwou nei Sauerstoffkrinn opgedréit oder soss mysteriéis Substanzen ënnert d'Vollek gemëscht gi wieren, déi all Foussgänger euphoresch gestëmmt hätten. An ech war voll dran, matten ënnert de Leit, gedroe vum Gefill, derzou ze gehéieren, bereet op d'Gantz ze goe wéi all déi aner, déi do gelaatscht a gewackelt sinn, ob lues, ob séier, jidderengem huet een d'Begeeschterung vun der Nues ofliese kënnen. D'Gesichter hu geglännert virun de Vitrinne wéi frësch geblénkte Klensche-goldtelleren, an d'Vitrinne selwer hu geféinkelt, wéi wa weider näischt wéi Diamanten do ausleie géifen, an och den Himmel war eng grouss Vitrinne voller Luucht, déif blo wéi dat déifste Mierblo a kristallkloer. A Musek war an der Strooss an an de Butteker, sou flott a schmasseg a voller Gefill, datt vill Leit spontan ugefaang hu mat Danzen. Dertëscht si Spréch gejaut ginn, déi d'Gesellschaft nach méi lëschtteg gemaach hunn; verschidde Keefer si vu Gléckséilegkeet oder och nëmmen duerch Laachkrämpercher einfach an d'Gette gaang a bal net méi opkomm. 'Am léifsten dat Beschtl!' huet ee gejaut, an en aneren: 'Gutt, datt et dat göttl!' Oder: 'Come in and find out!' – 'Lëtzebuurger Grillwurscht, all dat anert ass Kabes!' – 'Dir nennt et Verschmutzung, mir nennen et Liewen!' – 'Sief derbäi, kaf dech fräi!' – 'Eemol ran, alles dran!'

- Hei den Néckel, hien ass och derbäi!

- Salü, soen ech, ouni richtig ze wëssen, mat weem ech d'Éier hunn. Ëm mech Gewulls, Gelaachs, Leit mat Tuten a Poschen a Kierf voller Wuere. Hei ass et, wou et göllt! En Tipp mat gelackten Hoer an enger gëllener Haut huet d'Hiem eropgestréppt a weist säi gëllenen Aarm mat enger nach méi gëllener Auer drun. Leit drécken sech vir, fir déi Auer dierfen ze beréieren. Op der anerer Säit eng Fra an engem Rack aus rengster Seid, déi eng Posch an den Himmel hält, eng hell Posch, déi sou massig Glanz ofgëtt, datt si et mat der Sonn kéint ophuelen. Eng aner, méi stänneg Fra, déi sech als Madam Hermes

ze erkenne gött, féiert mat elegante Gesten iergendwellech faarweg Fändele vir, ëm déi honnerte vu Fraen sech räissen; si huelen se u sech, si leeën sech se ëm den Hals, iwvert de Kapp, këssen se, heemelen se, verstoppen se an hire Poschen. Dann trëtt en Här Kenzo op mat nach méi Fändelen a Schalen a Fatzen, déi grad sou ugehimmelt ginn wéi déi vun der Konkurrenz. Eng Madam Chanel iwvertrëfft se all mat enger Schleef aus bloem Kaschmir, déi si wéi e siwenzéng Meter laange mat Smaragden dekoréierte Pohunneschwanz hannert sech hir zitt. Et ass eng lass wéi op engem Sportsterrain; déi eemoleg Begeeschterung vun enger Coupe-Final am Foussball mat gläichzäiteg der zäitloser Fäifillegkeet vum Golf-Green, komplett geckeg an apart, snob a vulgär, onerhéiert, saugutt a vu schwäiräichen Elteren. Op der Kräizung wénkt mat wäis-

sen Händschen e klengen Tipp – schwaarze Kostüm, Sonnebrëll, d'Hoer zu engem Päerdsschwanz gebonnen – d'Leit erbäi zu senger Show mat ganz dënne Meedercher, Meedercher, déi all op engem Briet op- an ofginn an dobäi spat Knéien a spat Bake weisen an ëmmer, wa se stoe bleiwen, d'Hand an d'Hëft stäipen. Den Tipp mat de wäissen Händschen léisst sech als 'Feldlager' uschwätzen – oder sou ähnelech – a wierkt bei sengen Ausféirungen e bëssen sou wéi en nervöse Kleeschen oder Houseker op Brantewäinentzuch. Mir wëlle méi! jätzen d'Nokucker. A kréie wat d'Häerz begiert: Delikatessen-Ënnerwäsch aus Satin an Zobel mam Goût vun enger Proust-scher Madeleine, Sportsween, déi ganz aus Viagra gebaut sinn, Dammenauere mat souvill Diamanten drop, datt een d'Zäit net méi matkritt an éiweg jonk bleift, a vill aner

E K o s c h m a r

Guy Hoffmann

matten am Geglënners vun Autoskarosserien, ee Luxuswon um aneren, an en Tipp seet zu mär: Wéi, Här Helminger, sidd Dir kee richtege Lëtzebuerger, datt Dir lech net all zwee Méint en neien Auto kaaft? Ech weess iwverhaupt net méi, wien ech sinn. Eng Stëmm seet: Kaaft a bei H & N! An ech erféieren iwver meng Initialen. Ech wäert dach net selwer e Geschäft gi sinn, soen ech mer. Dann trëtt e klenge Chinees dertëscht a seet: Mumpitz! Wat Dir do fir deier Suen ersteet, fabrizéiere mir ganz bëlleg an ënnerierdesche Fabricke fir eng Boll Räis, oder wéi Dir hei sot: fir en Apel an e Stéck Brout! Dat mécht Gucci, Hermes, Béchanel a Prada schwäiwëll. Verréider, jären si, klengt verschassent Schlëtzguckelchen! Du méchs eis net hei de Maart futti! Mat dengem näidgielen Teint, mat dengen Intepatten an denge mat Intefett verschläimten Ënnereien. Mer zéien der d'Träipe bei liewegem Leif aus der Panz, du mongoloid gielgeféierlech Fréijoersrull! An iwverdeems d'Frae weider Fatzen a Fändele kafen an hir Männer Autoen heemelen, gött de klenge Chinees hannenaus geschleeft a vu Sécherheitsleit nonee gemaach. Da steet niewent mer op eemol en Tipp mat enger Stëmm wéi d'Rausche vum Mier a seet: Ech sinn deen Éischt an dee Leschten, deen Absolutten, an hunn de Schlëssel zur Ënnerwelt vum Kafen! Ech sinn dee mat de siwe Stären an der Hand, siwe BellÄtoalen an engem Grëff kann ech der liwweren! Schreif un den Engel vun der Stad, schreif wat s du hei gesäis!

ongewéinlech deier Iwwerraschungen, déi einfach ni ze deier kënnen sinn. Genoss huet einfach kee Präis! Multiplen Orgasmus garantéiert! Ech sinn iwverrascht, wéi ech mech selwer do mat eranzéie loos. Wéi wann ee mer eng Sprëtze gemaach hätt, déi mech dreift, vu Geschäft zu Geschäft, vu Vendeuse zu Vendeuse. Vun enger loosse ech mer Manchettknäpp opschwätzen, mat deenen ech telefonéiere kann, obwuel ech ni Manschettknäpp undoen an den Telefon haassen. Eng aner wëllt mer eng Sonnebänk verklappen, déi op den Dag vum Auto passt a bei schlechtem Vakanze-wieder ganz nützlich kéint sinn. Bei gudem Wieder och als Duschkabinn ze benotzen, seet si mat sou vill Iwwerzeegung, datt ech e schlecht Gewëssen hunn, wann ech erausginn ouni se ze kafen. Dobaussen ëmmer nach Gucci, Molex, Philippe Pastek,

Chanel Filter, Tucci a Galbani oder wéi se all heeschen, déck am Business, eng Bourse vun de gudden Gefiller, e Maart voll am Kommen, en éischtklassesche Service, fantastesch Leeschtungen, diskret Ofwécklungen. Iergendwéi hunn ech es genuch vum Tour duerch d'Butteker, et ass mer, wéi wann ech eng kludderen hätt an ech wëll fort do, awer eng Stëmm seet mer: D'éischt muss du dech fräi kafen, kaf dech fräi, du muss dech fräi kafen! An alt weider. Quadratkilometer voller Méiglechkeeten, alles kanns de kafen, do ass souguer een, dee Muedebëtzegeket ubitt. A wee keeft dann sou eppes? Fir ze verschenken, seet de Verkeefer, un een, deen Dir net leide kënnt! Alt weider. Wie mengt e wier ze midd, hëlt eng Matmaachpëll – vun der Gesondheetskeess erëmbezuelt! – an ass rëm voll derbäi, eng Kafkraaft wéi nach ni. Ech stinn op eemol

Èm hien ass eng Luucht aus Jaspis, déi déi ganz Géigend an en onheemlecht Licht setzt. Iwwer dem Feldlager senge gouerege Meedercher steet de Mound wéi en décke Blutfleck an niewendrun klätschen e puer Stären erof wéi zeideg Figen. Et héiert een de klenge Chinees birele vu Péng, an e puer Leit probéiere mam Raschele vum Pa-beiergeld déi Kreesch ze iwwertéinen, wat hinnen awer net richtig geléngt. Et gesäit aus, wéi wann dem Chinees seng Kreesch déi allgemeng Euphorie nach weider géif an d'Lut dreiwien, op en onheemlechen Héiepunkt zou. Verschidde Frae käiche beim Kafen, wéi wa se matten an enger Séance vu ganz intime Spillercher wieren, anerer kessen de Männer d'Kreditkarten, nach anerer spane jonk Kärelen, déi virdu Reklamm gemaach hu fir Kalzonge vun Afercrombie & Bitch virun hiren Akafswon

Kaf dech fräi! E Koschmar

Guy Hoffmann

a jauwe mat hinnen als Quadriga duerch en éiwegen Akafsparadäis. Männer stinn op Yachten, nennen sech Moet Vuitton a Louis Crouton, hunn un all Aarm siwe Molex-Aueren an an all Nueslach siwe gëlle Réiercher vu Cartier, mat deenen si sech exklusivt Babypudder an d'Nues zéien a kucke vun hirem Schëff aus, wéi de Chinees mat engem gëllene Löffel vu Billeroy & Foch säi riets A aus dem Kap gedréckt kritt. Ech gesinn, wéi d'Blutt sprézt a grouss Blutflecke wéi feierrot Pæerd duerch d'Raimlechkeete fléien an en neien Hanergrond bidde fir déi gouereg Meedercher, déi ëmmer nach op an of ginn op hirem Briet, ugefeiert vum Feldlager an enger gewëssener Madame Heidi Klamm-Riefenstahl, déi mat enger Stëmm, haart wéi siwe Posaunen, de Volleksmasse Gléck, Schéinheet an éiwege Konsum versprécht.

An e jonke Borscht, mat Aen an der Faarf vu Metall, mat engem Kierper ganz aus Muskelen an Uelech, schéin an arrogant wéi e Preiss vun 1933 just ier hien Nazi gëtt, schäisst e bronge Sonnenopgang an d'Landschaft, eng wonnerbar sténkeg Bléi, an där d'Leit sech sonnen an danzen a sangen: Mir si glécklech, mir si fräi, a mir wëllen et bleiwen! An d'Stëmm niewent mer, déi wéi d'Rausche vum Mier ass, seet: Dat hei ass se, dës Stad, déi al babylonesch Houer mat hire vu verduerwene Mënshemasen ausgetrëppelte sënnege Stroossen, dat scharlachrot Déier, déi verduerwe Klont, déi sëft aus hirem gëllene Becher, gefällt mam Dreck vun hirer Houerei! An ech gesi siwen déck plakeg Fraen, déi an hirem Fett glënneren an hir gefierfte Mutschen op an zou goe loossen wéi Päiperleksfilleken. An eng vun de Fraen setzt aplaz vun engem

Kand ënner fuerchterer Péng eng Kichen op d'Welt, dréckt no an no aus hirem bluddege Kierper Kachplacken, déi duerch d'Reiwung gliddeg ginn, e Spullsteen aus schwéirem Marber, en iwberdimensionalen amerikanesche Killschaf, e Mixer an eng Mikrowell. Aus hirem schwiefelgele Kierper krécht Dampf, hir Ae sinn no bann gekéiert, hir Kreesch méi haart wéi déi vum Chinees, deen ëmmer nach an den Hänn ass vun de Gucciprada-Wiechter, déi sech lo u seng Zong erumaachen, him se laang zéien wéi e Lastik a se da mat engem mat Onyx, Chrysopras a Beryll bestéckten Zigaremesser ofsäbelen. Wien net kääft, ass dout! jäizen si a fänken dann un, dem Chinees d'Haut vum Leif ze zéien, fir se duerno zu Reemäntel ze verschaffen. D'Leit jauwen duerch d'Stroosse wéi vu wëllem Féiwer gedriwwen, vu Stroumstéiss gejet, vun engem kranke Kafzwang gepaakt, schwéier gelueden, mat Tuten, mat Kierf a mat Säck, a wann se näischt méi an hir Valisse kréien, stoppen si sech et selwer eran, zum Mond, zur Nues, zu den Oueren an zum Aasch eran, bis et wéi deet, bis se sech iwberginn, gierksen, katzen, e puer baschten der och an e puer platzen der, an aus hirem wéie Gedäerms fale Ketten an Aueren an Handyen a versëlwert Porsche-Auspuffen a Krokodilsliederposchen, wat ausgesäit, wéi wann d'Déier nach lieweg aus dem Blutbulli vun hirem Bauch géif erauskrauchen. D'Fassade vun de Geschäfte sinn elo grouss Tablets, wou een direkt an eng Computerwelt aus Wënsch a Fantasmen kann erantrëppelen, an iwberdeems eent vun dem Feldlager senge gouereg Meedercher als Luxembourgs next Popp-Modell geaffert a vun engem Skorpioun mat Léiwekapp, dee ganz aus Schwiefel besteet, geschwängert gëtt, deet sech en hyazinthaarwegen Himmel op an ze gesinn ass op sengem Troun de Béischt, den Draach mam bluddegen Diadem, mam Feierotem an de Filleken aus Gëft, d'Déier mat de siwe Käpp an de siwe Bell'Ätoallen, déi wéi Mëllechstroosse glënneren a kéipweis Knëppelsteng aus gliddegem Lava a Phosphor op d'Stad erofknuppe loosan an eng leschte Kéier ass déi siwent Posaun ze héiren, sou haart, datt eleng duerch den Toun all Liewen zerstéiert gëtt. Dat, soen ech, hunn ech gesinn.

Nico Helming